

MATÚŠ KUKUČKA

TRAVA
V TROSKÁCH

Lindeni

Trava v troskách

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Matúš Kukučka
Trava v troskách – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

**TRAVA
V TROSKÁCH**

MATÚŠ KUKUČKA

**TRAVA
V TROSKÁCH**

Ljndeni

*Túto knihu venujem mamine,
ktorá podnietila moju vášeň pre knihy.
A priateľke, ktorá sa v priebehu vzniku knihy
stala snúbenicou a napokon aj manželkou.*

PROLÓG

Desaťročný Tomáš to mal od školy k paneláku sotva sto metrov. Chytil si popruhy na školskej taške a kráčal sídliskom. Spoločnosť mu robili slnečné lúče, štebotavé vtáctvo a kamienok, ktorý si po ceste kopal a pri smetných košoch stratil. Pred vchodovými dverami zastavil a spod trička si vytiahol šnúru, na ktorej mal zavesený kľúč a senzor na otváranie dverí.

Čosi si k nemu razilo cestu, predieralo sa trávou, vybehlo na betón a uhryzlo ho do nohy. Zvýskol a všimol si mäsitého potkana, ktorý okolo neho behal ako splašený. Odkopol ho, otvoril dvere, vletel dnu a pribuchol.

Chytil sa krvácajúceho členka a opatrne sa vydriapal na druhé poschodie. Prešiel popri dverách označených štítkom *Križekovci* a otvoril si tie s menovkou *rod. Sedlárová*.

Vydýchol, no stále v krči vošiel do kúpeľne, našiel lekárničku, obviazal si nohu a netrpezlivo čakal na rodičov. Telefón ešte nemal, rodičia boli v otázke technológií používaných deťmi pomerne konzervatívni, a pevnú linku mu nikto nezdvíhal. Neskôr sa mohol započúvať už iba do zvukov hlučej siete.

1. POKOJNÁ ATMOSFÉRA

Na trávou porastenom brehu rieky ležali sliepky. Rozkonárená vrba sa haluzami nad nimi vypínala, jemne a ladne sa pokyvkávala. Spolu s trsmi trávy a kvitnúcimi poľnými kvetmi dotvárali ležiace sliepky dokonale letnú vidiecku scenériu. Akurát neďaleká skládka pneumatík, z ktorej trčali do výšky čierne gumové komíny, kazila idylku pokojnej oázy. A ešte fakt, že okolo sliepok sa tvorili kaluže krvi farbiace trávnu načerveno.

Breh so sliepkami opúšťalo päť tackajúcich sa ľudí. Done dávna sa napchávali hydinou, lenže okolo prefrčalo čierne auto. Zvuk motora sa ozýval po okolí a očividne ich fascinoval, tak sa vydali za ním.

2. JELEŇ

Motor naskočil.

Richard Novotný sa ani neunúval zapnúť si pás a už vôbec nedal smerovku, keď vychádzal z parkoviska obchodu pre opravárov, staviteľov a záhradníkov. Vodič akéhosi šrotu naňho zatrúbil, no on sa len pousmial, prešiel popri benzínovej pumpe, bezohľadne sa zvrtol a cez plnú čiaru upaľoval ku kruhovému objazdu pod vrchom Roboz, kde trochu spomalil, pretože tam často stáli policajti a kontrolovali rýchlosť.

V obchode si bol kúpiť, alebo skôr prevziať, kosačku. Hnevali ho pritom masy ľudí tmoliace sa uličkami, akoby bez energie, bez elánu a bez schopnosti sa normálne hýbať a nezavadzať mu. „Boha jeho, veď sa posuňte niekam. Do riti najlepšie... Uhni, vandrák, do stredu cesty sa postaví jak taký slepec...“ šomral si popod nos.

Na nervy mu liezol aj vysmiaty predavač. „Mohol by som vám ponúknuť aj najnovší model s nožmi z liatiny. Tie sa vám

tak ľahko nerozmlátia. Kamene môžete s nimi pokosiť,“ zachechtal sa, až zakrochkal.

„Hľadám pána vedúceho, Ondra Pečátku, nepotrebujem nový model, som spokojný s tým, čo mám,“ odbil ho Richard.

Zubatý predavač úlisne pritakal a išiel zháňať svojho nadriadeného, s ktorým Richard napokon spečatil obchod.

„Pane, úžasné hnojivo na symetrický a hustý rast trávy si neprosíte?“ odchytil si ho pri pokladni zubáč.

„Dajte pokoj s tými hovunami,“ usmial sa Richard a vypochoďoval z predajne. A to mu predavač chcel nanútiť dvanásť iných produktov súvisiacich so starostlivosťou o trávnik. Čo už mal robiť, keď sú platení od predajov.

Kosačku vonku pred obchodom narval do zadnej časti kriklavozeleného BMW zaparkovaného nakrivo tak, že značne pretŕčalo cez parkovacie čiary. Ešte stále mu na čele perlil pot a bol červený od zlosti. Za stieračom si našiel papierik, ktorý hlásal podobnosť jeho parkovacích schopností s pohlavným orgánom. Skrčil smeť do guľôčky a zahodil poza chrbát. „Čo nemajú kde parkovať?“ ukazoval okolo seba na prázdne miesta s hlukom, až naplašil dôchodcovský pár na vychádzke. Keď nastupoval do auta, zavrel si do dverí poriadny kus saka.

Po prejení do protismeru sa konečne upokojil a spolu s kosačkou sa rútili po ceste, akoby súperil s ostatnými vodičmi.

Už sa tešil, ako pokosí. Zbožňoval kosenie. No a poobede ho ešte čakalo diametrálne odlišné stretnutie, aj keď ono trochu s tým kosením súviselo. Teda najmä s kosačkou, ktorú mal na zadných sedadlách. „Hajzli vydieračskí, šak ja vám dám,“ tiskal volant a opäť sa dostával do nálady.

Premávka v meste sa napriek tomu, že nebol ani obed, hýbala slimačím tempom. Ľudia v autách sa varili, no jeho príjemne

ovievala pustená klimatizácia. Kľučkoval pomedzi ne, ponáhlal sa, robil myšičky. Takmer spôsobil haváriu troch áut, keď sa snažil predrať do užšej medzery. Odmenou mu bolo trúbenie, ktoré ho vôbec nepohoršilo, práve naopak, podporilo ho, že niekoho vytočil, a pokračoval v šialenej jazde.

V osemdesiatke vybehol na obchvat a ani sa nenazdal, prešiel do opačnej časti mesta, do Pekáriec, maličkej štvrte rodinných domčekov. Keď v rýchllosti prudko odbácal z obchvatu doprava, z ničoho nič preskočil zvodidlá mohutný jeleň. Zanadával, ale nebolo mu to na nič platné. Jeleň skočil priamo pred jeho auto.

Richard od údivu zmeravel. Slnko sa odrážalo od zvieracej hnedej srsti. Parožie sa krútilo do svižných oblúkov. Hnedé oči sa na stotinu zahľadeli do hnedých očí. Lepšie ako štyri ká domáce kino.

Brzdy prudko zaškrípali, Richardom v jeho drahom čiernom obleku silno trhlo a škatuľu s kosačkou na zadných sedadlách hodilo dopredu. Jeleňom švihlo a letel vzduchom, auto narazilo do zvodidiel. Airbag vystrelil a Richarda ovalilo o sedačku tak silno, až z toho stratil vedomie.

To, že si privrel sako do dverí, mu zrejme zachránilo život, pretože sa tým zmiernil jeho náraz a airbag ho odhodil naspäť do sedačky.

Autá naokolo zapínali výstražné svetlá, pristavovali sa. „Čo sa to tam vpredu deje?“ „Videli sme nejakú zver.“ „Do cesty skočil jeleň.“ „To bola strašná šupa.“ „Volajte niekoho.“ „Je niekto zranený?“ Ale aj všadeprítomné: „A čo ja viem?“

Niektorí začali pomáhať, iní však pokračovali ďalej, rútiac sa vlastnými autami aj životmi. V jednom pruhu sa vytvorila kolóna.

Pri dymiacom vraku sa do štvrťhodiny zjavila veľká červená hasičská cisterna, sanitka a tri policajné autá. Jeden z mužov

zákona si okamžite nasadil reflexnú vestu a korigoval dopravu. Jazdný pruh, v ktorom stálo narazené auto, uzavreli, čo vytvorilo ešte väčšiu kolónu. Vypočuli všetkých vodičov, ktorí zastavili a chceli pomôcť, no nikto nič zvláštne nevidel. Zatiaľ sa to javilo ako nehoda vo vysokej rýchlosti, ale kde sa na tejto strane mesta zjavil jeleň, nevedel vysvetliť nikto.

Richarda naložili na nosidlá, bol malátny a zjavne mimo. Čosi si brblal popod nos, mal prižmúrené oči a stonal bolesťou. Cítil, ako mu horí celé telo, bolel ho každý pohyb, ktorý ním sanitári robili.

Ako ho nakladali do sanitky, obzrel sa po mieste činu. Auto bolo z tretiny preliačené, dymilo sa z neho. Pred ním, zopár metrov na vozovke, ležala krvavá kopa, z ktorej trčali ulomené parohy. Opodiaľ si všimol ženu v plášti. Videl ju hmlisto, bol otrasený a myslel si, že sa mu sníva. No videl ju. Dlhé tmavé vlasy, široké boky, uzučký pás. Aspoň to si predstavoval pod plášťom. Náhle omdlel.

3. MUŽ V PESTROFARBENEJ KOŠELI...

... nanášal motykou zeminu na tridsaťcentimetrovú rastlinu zemiaka. Mal statné ruky pokryté mozolmi, rukávy košele do ohybu lakťa vyhrnuté, nevládal s dychom a tieklo z neho. V náprsnom vrecku mal zastoknutý kus handry, ktorým si z času na čas prešiel po zarastenej tvári a hustom čiernom obočí.

Pri práci si pohvizdoval. O domácich plodinách vedel všetko, na svojej takmer árovej záhrade mal vyše desiatky druhov zeleniny a s úsmevom na tvári sa o ňu staral.

Zemiaky bolo treba sadiť po dvoch či troch kúskoch, aby sa zvýšila ich šanca plodnej produkcie. Okrem toho vyžadovali dostatočnú vlahu, a keď vyrástli, motykou okolo nich musel spraviť kopček, aby sa im lepšie darilo. Sem-tam z nich bolo treba obrať hmyz, pásavky zemiakové boli nebezpečné tvory. Mohol použiť aj rôzne postreky, ale on mal radšej bio verziu, preto prípravky nepoužíval.

Dotvoril kopčeky, obzrel si ostatné plodiny a s výrazom, akoby zjedol citrón, sa zahľadel na maličké stromčeky pri

plote. Nebol si istý, či sa im podarí vstať na nohy, pretože ledva prežili zimu. Leto bolo zatiaľ naozaj suché, napriek tomu, že ich kropil asi tak, ako chlapi zvyknú žalúdky pivom.

Oprášil si nohavice od hlíny, napravil si pestrofarebnú košeľu a popri vysokých rajčinách a rozlezenej fazuli sa pobral z konca záhrady k domu. Po ceste odložil motýčku do kôlne, zamkol malú bráničku, v dome sa trocha opláchol, rozčeryl si čierne zlepené vlasy a provizórne sa nastriekal sprejom. Zamkol vchodové dvere a vybral sa k bráne.

Nemal auto, všetky svoje financie utratil za kúpu domčeka a záhradky pri rieke na periférii mesta. S manželkou sa akurát rozvádzali, ale chceli uchovať priateľské vzťahy, a tak sa raz do týždňa stretávali. Práve dnes bol ten deň. Do tretice zaštrngotal kľúčmi. Zelená hrdzavá brána sa zaistila a on sa vydal do mesta.

Minútu či dve kráčaľ ponorený do myšlienok o svojej rodine. Keby len dokázal svoje deti milovať ako zemiaky. Debilná myšlienka, ale pravdivá. Aspoň podľa manželky, ktorej prhlivé výroky si pomaly, ale isto začali obmotávať chápadlá v jeho mozgu. Bol zo seba zhnusený, no nevedel, ako má celú situáciu zachrániť. Od nervov kopol do kameňa, na čo sa popri ňom od chrbta vyrútilo čierne auto a rozvírilo prach na šírku cesty.

„Žebrák zazobaný!“ Muž zakašlal a márne hromžil nad vodičom, ten už bol preč.

Za ním, v kúdoloch prachu, sa ozvalo chrčanie. Akoby použitím mágie sa začali v rozvírenej piesočnej hmle objavovať postavy. Chrčiacim siluetám sa lepšie prizrel. Nechápal, prečo k nemu natahujú ruky. Následne sa vynorili z oparu a ukázali sa v celej svojej kráse. Takej, akú majú radi zubári. Kým si niečo stihol uvedomiť a čokoľvek podniknúť, jedna z nich ho zdrapla, zviezla sa k nemu, ako to kedysi robila jeho žena. To,

čo nasledovalo, však niekdajšie radovánky už nepripomínalo. Zahryzla sa mu do stehna. Zvreskol a krivkajúc sa vydal na prechádzku k mostu, držiac si poranenú nohu.

4. NAJHORŠIE DNI

Doktorka sa skláňala nad jeleňom a smutne pokývala hlavou.

„S ním už nespravíme nič,“ vyhlásila, a tým nariadila kolegom veterinárom, že skončili. *Chudáčik...*

„Ďalší postup by som prenechal poľovníkom,“ skonštatoval jej nadriadený.

Škoda, že som ju nevidel, iste by si povedal Richard. Páčila by sa mu. A veľmi. Mala dlhé hnedé vlasy, tie si všimol. Nevidel jej však do tváre. Mladický výzor dopĺňali ostré črty líc a brady, drobný nos, naozaj ako gombíček, a veľké sýtomodré oči. Jemný mejkap bol mimoriadne nežný a svieži.

Zamierila k veterinárnej dodávke, jej nadriadený si prisadol, neupravený mladík šoféroval. Bolo teplo, pri dverách si vyzliekla plášť a skutočne mala, ako si Richard predstavoval, široké boky a úzky pás.

Bolo jej nesmierne ľúto chudáka jeleňa a mračila sa pri myšlienke na toho kreténa. Ešteže nebola ľudská doktorka a nemusela ošetrovať jeho. V takej vysokej rýchlosti... a ešte aj zrazil jeleňa. Bezohľadný vodič sa jej hnusil celým svojím bytím.

Snažila sa myslieť na svoju malú sestričku a na zvieratká, o ktoré sa starala. Na bežný deň v práci, keď príde zopár psíkov a mačičiek na injekciu. Nie toto, takéto dni boli otrasné.

Sadla do auta a vyrazili späť do mesta. Vodič sa chcel rozprávať o nehode, no ona si ju najprv musela nechať uležať v hlave. Gniavil ju priveľký hnev, aby teraz klebetila s Lackom. Klebety nechala na šéfovi, ani ich nepočúvala.

Sanitka už bola dávno preč, kolóna stále hustla, policajné auto pred nimi muselo zapnúť majáky a vyviedlo ich späť do mesta. Ostatní policajti medzitým ešte spisovali poznámky na mieste nehody, striekali vozovku, fotili, vypočúvali, fajčili...

5. NALIEHAVÉ VOLANIE

Rockovú skladbu čosi prerušilo. Nevenoval tomu pozornosť. Až po čase, keď šum nedal pokoja. Ako komár v skorých ranných hodinách, keď sa bežný smrteľník ešte len obracia na druhý bok.

Odkiaľ sa rušivé zvuky ozývali? Od rieky po pravici či od vysokých topoľov, ktoré mu naľavo salutovali ako nastúpení vojaci? Obzrel sa. Žeby to šlo zozadu od čističky odpadových vôd? Alebo nebodaj robili čudný hluk skupinky ľudí v parku? So slúchadlami v ušiach postupne menil svoje tempo z behu do klusu, až napokon iba kráčal a obzeral sa.

Milan Vrchný zastal. Z uší si vybral hrajúce štuplíky. Reznújúca melódia slabla, až ju voda pohlušila úplne. Milan stál na mieste a hrud' sa mu vzpínala. Na lysine sa mu odrážali slnečné lúče a po spánkoch mu tancovali žily. Hlavu mal vykrútenú v smiešnej grimase. Registroval hlasnú riau, kdesi v pozadí sa do toho pridával štebot vtáctva, vzdialené zvuky z parku a premávka mesta. Nič disharmonické ani otravné. Bol presvedčený o tom, že počul čosi hlasné. S pridvihnutým obočím a otvorenými ústami iba tak stál.

„Pomóć!“ ozvalo sa náhle spredu.

Práve očami skenoval park, zaujali ho ľudia, ktorí sa tam neprirodzene pomaly a v skupinách prechádzali hore-dolu, keď sa ozval krik. Vykručil hlavu vpred.

Zaujato sa vydal za zvukom. Telo sa mu naplo. Tielko obkresľovalo jeho výraznú hrud' aj tehličky. Spomedzi tenkých ramienok mu trčali široké ramená, z ktorých vyrastali päťprsté lopaty. Popri behu skrútil káblik od slúchadiel a strčil si ho do teplákov.

„Bože, pomóć!“ Výkrik zaznel znova, tentoraz o čosi hlasnejšie. Milan viedol internú dilemu, či už bol bližšie k zdroju, alebo len niekto potreboval pomoc čoraz zúfalejšie.

Pridal do kroku, mohol si to dovoliť. On totiž, na rozdiel od mnohých ďalších športovcov, nikdy nevynechal tréningovanie nôh. Aj stehná a lýtko mal vypracované a krátkymi teplákmi ich ukazoval svetu. Napriek jeho kondícii mu bolo teplo. Nečudo aj, síce bol len koniec mája, no už tak pieklo, že z toho bola suchá aj sama voda v rieke. Slnko spaľovalo kožu zaživa. On sa natieral krémom, vďaka čomu jeho pokožka nadobudla priam južanské odtiene, ale teplo mu bolo aj tak. Milana píchalo v oboch nohách, na hrudi cítil ťažkú bolesť, už mu totiž pomaly mal končiť klasický okruh, dokonca tretí raz, ale zúfalé volanie o pomoc ho hnalo vpred.

V rýchlosti si pretrel čelo uterákom, karabínkou pripnutým o čierny batoh na chrbte, a vytrvával v tempe.

Hlas zreval, akoby bol na pár krokov od neho. „Pomóć, pomóć!“

Práve opisoval dráhu kľukatiaceho sa chodníka, spolu s ním sa hadil aj breh rieky. Bežne by sa pristavil a obdivoval prúd vody, fascinovalo ho, ako naráža o kamene a ako so sebou z diaľky berie rôzne predmety. Dokázal minúty stáť, pozorovať, relaxovať a vnímať vodnú masu, ktorá tiekla na kilometre

ďaleko. A uvedomoval si pri tom ľudskú zanedbateľnosť. Teraz si rieku nevšímal. Sústreďoval sa na volanie o pomoc. Zastal uprostred asfaltového chodníčka iba pár metrov od mosta pretínajúceho rieku. Spoza hrdzavejúceho mostíka tušil ono prosebné kvílenie. Započúval sa, v tvári sa mu zračila neistota.

„Poom...“

Len čo hlas stíchol, Milan vyštartoval ďalej. Netušil, čo sa stalo, ale bolo viac než isté, že niekto mal naozaj poriadny problém. Dokonca mohlo ísť o život.

Spravil štyri posledné dlhočizné kroky, už bol na dosah schodíkom vedúcim na most. Svaly na celom tele mu skuvínali, pľúca sa vzdávali, srdce pumpovalo azda posledné zvyšky krvi. Tri schody vyskočil na jeden šup a ocitol sa na asfaltovej ceste obsypanej drobným kamením.

Hodnú chvíľu bolo ticho. Milan sa chytil za hrud' a fučal, nevedel ani premýšľať.

Prešla minúta, prosebný krik sa stále neozýval. Díval sa na druhú stranu rieky, za most. Počul a cítil iba tlkot vlastného srdca a sústreďoval sa na správne dýchanie. Snažil sa upokojiť. Schladiť si hlavu. Spomaliť tep. V myšlienkach sa obracal na hlasy inštruktorov zo seminárov respiračných cvičení.

Polo krokom, polo klusom sa vydal na druhú stranu mosta. Zastal. Za jeho chrptom viedla vozovka smerom do mesta, do civilizácie. A pred očami mu most vyúsťoval na niekoľko súkromných pozemkov roztrúsených v okolí kopy pneumatík, najväčšej nelegálnej mestskej skládky.

Nahol sa cez hrdzavé zábradlie a pozrel do rieky, či náhodou nezazrie nejaké telo, ktoré by sa mohlo topiť, no žiadne nevidel.

Tak ako na jednej strane rieky viedol upravený chodníček pre cyklistov a peších, tak na druhej strane rieky bola iba krivolaká prašná cesta, po ktorej už žiadni cyklisti a bežci nechodili.

Tu bol kraj mesta, periféria, kde malo iba zopár ľudí svoju dielňu, garáž či záhradku na víkendový relax pri rajčinách.

Po prašnej ceste sa od záhrad spomedzi aleje stromov a krov vyrútilo čierne auto s matnými sklami.

Milan inštinktívne odhopkal vzad, vodič ho takmer zotl. Prach sa rozvíril po celom moste, auto prudko zabrzdlilo a zabočilo, pokračujúc cestou ku garážam. Od mosta, od civilizácie, od Milana.

Ten sprvu stál ako obarený. Hodnú chvíľu nevedel, čo má robiť. Bol zmätený. Nemohol si byť istý, či auto nejako súvisí s krikom, no na druhej strane mu takéto auto v tejto časti mesta a takto sa náhliace prišlo viac než podozrivé. Pripadalo mu však trúfalé a nelogické len tak na pešo prenasledovať bláznivého šoféra. Nikdy by ho nebol dohnal, navyše s krikom naozaj nemusel mať nič spoločné. Vybral sa teda za mostom doľava, k záhradkám, odkiaľ tušil, že krik od začiatku prichádzal.

V diaľke sa po rozvírenom prachu šuchtal krívajúci muž. Jednou rukou si pridržoval nohu, z ktorej mu po roztrhaných nohaviciach tiekla krv, a druhou sa načahoval vpred, akoby chcel lapiť motýľa. Do Milanových uší sa ako mátohy prikradli stonavé vzlyky. Najprv mu napadlo, že práve on volal o pomoc. Až potom si vyjavil ženský krik.

Muž v pestrofarebnej košeli sa snažil utiecť, aj keď vo výsledku len bolestivo kráčal pred ťarbavým hlúčikom piatich ľudí, ktorí ho pomaličky doháňali. Skupinka sa vynorila spoza stromu až niekoľko sekúnd po ňom a vtedy ich Milan spozoroval. Tvárou mu preblysol des. Rozbehol sa a vydal sa mužovi na pomoc. „Dajte mu pokoj! Héj!“

Dvaja zo skupinky, tí najbližšie k nemu, chniapali rukami, zatiaľ čo zvyšní traja vzadu len gánili a vrčali. Kľzavým krokom sa približovali a načahovali ruky-nohy. Jeden z prednej

dvojice schmatol muža za golier. Ten sa tak zľakol, až na stotinu zmeravel. To však stačilo.

Milan zastavil len pár krokov od nich.

Ďalší zo skupiny sa zviezol na zem a chňapol muža po nohe. Tej zdravej. Muž zvreskol od ukrutnej bolesti, spravil ešte dva kroky, no tie vyzerali tak, akoby kráčal po žeravej láve. Zvyšní traja ich dobehli. Každý sa zachytil, kde len vedel. Zrúbali sa na zem ako kolky.

Do mužovho tela sa zaborilo päť párov špicatých pazúrov. Až teraz si pustil nohu. Nohavice mu zostali pokrčené na stehne, na mieste, kde ich tak prudko zvieral. Zavrel oči a silno ich držal stisnuté, v tvári výraz urputnej bolesti. Myslel na rodinu. Zacnelo sa mu. Ľutoval. Z úst sa mu drali hrdelné výkriky. Znenazdajky mal doškriabané celé nohy, naokolo lietalo oblečenie a do lýtku sa mu zahryzli zuby. Ďalšie do rúk, pri ktorých ležal osamotený prst bez tela. A ďalšie do brucha, mužovi pod náporom chrupu praskla koža na pupku, vystrekla z neho krv a zaliala mu celý trup. Skupina sa okolo neho nemotorne točila, ale každý si nakoniec našiel miesto. Posledný útočník sa zahryzol do krku. To už muž dodýchaval, myslou sa mu rojili obrovské výčitky. Hlava sa mu vzpružila, z krku mu vystrekla bordová fontána pripomínajúca sirup, na koži sa mu tvorili bubliny krvi. Hlava mu ovisla a naposledy vydýchol.

Milan zreteľne počul cvakanie tesákov a veľmi pomaličky sa vydal vzad, opatrne našľapoval, krôčik za krôčikom. Dychčal ako parník, nedokázal sa ovládať. Srdce mu besne tíklo. Triaslo sa mu celé telo. Ani za svet utlmiť to dýchanie, nepomohli ani hodiny respiračných cvičení. Na takéto niečo vás guru nepripraví. Srdce mu udieralo stále rýchlejšie, bilo ako gong. Už to ani nebolo búšenie. Počul a cítil, akoby jeho srdce vydávalo jeden neprerušovaný zvuk. Akoby sa chcelo vydrať z jeho hrude.

Pätica pokračovala vo svojich hodochoch, nerušene si ohrýzali kusy mäsa, zatiaľ čo krv pomaličky dostriekavala, roztekala sa na prašnej ceste a vytvárala na zemi krvavé blato.

Usmrcovanie náhodného cudzinca trvalo asi tridsať sekúnd. Milan sa na začiatku mosta zviezol na kolená a scéna mu pripadala, akoby trvala celú večnosť. Mal zaslzené oči, cítil sa, akoby mu niekto roky a roky dookola púšťal stále to isté. Akoby bol uväznený vo vlastnom pekle, v ktorom bol zamrznutý v jednom okamihu svojho života, a musel sa do konca vekov prizerať smrti cudzinca v pestrofarebnej košeli. Slzy sa mu skotúľali po tvári, ruky mal zvesené pri tele. Chcelo sa mu vrieskať, nevydal však ani hláska. Kľačal, s ústami dokorán, trasúc sa od šoku. Už nepôsobil ako taký veľký chlap.

Vzlykol. Jeho nestrážený a pomerne hlasný povzdych spôsobil, že jedna postava vystrčila hlavu. Veľmi pomaly, ako periskop ponorky, sa poobzerala okolo, až zastavila tak, že sa pozerala Milanovi priamo do očí. Rozostrilo sa mu videnie a sekundu mu trvalo, kým si uvedomil, že si hľadia do tváre. Vydesil sa.

Ďalší zo skupiny zdvihol hlavu. Druhý periskop však nerobil prieskum okolia, iba sa priamo zahľadel na most, presne tam, kde stál Milan. Nasledovali zvyšné hlavy. Nato sa postupne postavili a odhalili medzi sebou kopu pestrofarebných franforcov a mäsa, z ktorej kde-tu trčali kosti.

Milan sa nestihol vyvracať, nieto ešte naľakať. Obzrel sa na druhú stranu prašnej cesty, napravo od mosta, kadiaľ tiež viedla neupravená cestička, pretože odtiaľ počul ďalšie neblahé zvuky. Vyviedlo ho to z miery. Alebo skôr dostalo naspäť do reality. Odtiaľ sa k nemu totiž pomalým tempom šuchtala ďalšia skupinka. Oproti, kam zdrhlo auto, nebolo ani živej duše.

Zvrtol sa na päte a bežal. Smer civilizácia.

6. ZHOĎ TO NA TIMA

Richard Novotný sa prebral až na druhý deň v miestnej nemocnici a s hroznými bolesťami pulzujúcimi po celom tele. Doprosoval sa doktorky, no ak nejaká aj prišla, len ju odmietať vo poslal preč a pýtal si inú. *Ja chcem TÚ doktorku. Kde je?* Prešli hodiny. Jeho obraz o *TEJ* doktorke sa do večera začal vytrácať, už videl iba kontúry, ktoré si nedovolil vypustiť z hlavy. Jedol kašovitú stravu, pil vodu a čúral do plastovej somariny. Bolo mu zle a všetko ho stále intenzívnejšie bolelo. Udržovala ho pri zmysloch iba myšlienka na obrys krásnej ženy v plášti.

Dostával obrovské dávky sedatív, pretože keď vyprchávali, cítil svoje zranenia. Bolela ho celá ľavá ruka. Privreté sako myklo jeho telom a on z celej sily narazil o vodičove dvere. Zlomili sa mu obe kosti v predlaktí a tri prsty. Druhá ruka dopadla podobne. Keďže ho dvere držali za ľavú polovicu tela, pri náraze ho mierne otočilo doľava a pravú ruku mu hodilo o palubnú dosku. Štyri prsty sa mu zlomili a ruku mal vykĺbenú v lakti. Pri náraze o zvodidlá nadskočil a kolenami napálil zosponu o palubovku. Zarazil si obidve jabĺčka. Airbag mu

pokryvil nos a zlomil si aj tri rebrá. Sedatíva všetko toto utlmovali. Sníval o doktorke. Žil pre doktorku, chcel nájsť doktorku. Kompletne zabudol na kosačku a celý obchod.

Dvere sa rozleteli. Obláčik doktorky sa rozplynul. Páčka na prístroji pri jeho nemocničnej posteli zmenila polohu. Prívod sedatív sa náhle vytratil. Videnie sa mu prinavracalo, bolesť sa po maličkých dávkach dostavila do jeho tela a rozplývala sa v ňom ako atrament vo vode.

„Riško, ahoj,“ pozdravil sa muž. Mal koziu briadku, oduté pery a veľké podsadené oči, ktoré sčasti kryli mäsité viečka. Dlhé čierne vlasy mal stiahnuté do chvosta. Stál s rozkročenými nohami, ruky mal zalomené, hľadel dohora.

Bolesť neutíchala, práve naopak, čoraz väčšmi sa stupňovala. Stonal, mykal sa, zvrášťoval tvár. A on tam iba tak stál. *Zákerný hajzel skurvený.* Oblečený bol celý v čiernom, tváril sa arogantne a pyšne.

Muž pri prístroji nebol o nič príjemnejší. On zariadil, aby jeho sedatíva už naďalej neutišovali bolesť. Mal brčkové ryšavé vlasy, jazvu pod okrajom brady, sedem krúžkov v nose, uši poprepichované náušnicami a krvou podliate oči. Telo mu pokrývalo toľko tetovaní, koľko má niekto pieh. S úsmevom na tvári, takmer takým širokým ako jazva, ešte stále držal ruku na páčke.

Za očividným vedúcim s kozou briadkou stála žena v blúzke a tmavých nohaviciach. Mala pevný postoj, jedna ruka v bok, nepohla ani brvou. Na hlave krátke, ale upravené blond vlasy, boky vyholené. Vypracované ruky jej pokrývali farebné tetovania a v líci mala piercing. Zelenými očami rezala Richardovi do duše, mala zvráštený nos a rozšírené nosné dierky, z čoho vydedukoval, že je nahnevaná.

Na stoličke pri okne zasa sedel veľký chlap. Čítal si noviny. Okuliare zdobili takú guľatú tvár, až skoro nebolo možné

rozoznať jej črty, a na vrchu hlavy mu vytrčali krátke hnedé vlasy. Ledva sa zmestil do nemocničného kresielka.

Vedúci jemným pohybom ruky ukázal na ryšavca. Bolesť sa vytrácala, prestal vzlykať.

„Nebol si na stretnutí,“ začal bradáč, keď sa Richard upokojil a plne ho začal vnímať. Nikto sa nehýbal, akurát tučko v sedačke si listoval v novinách.

Prešlo zopár sekúnd. Richard pohol rukou a ukázal na svoje telo, akože: *„Pozerajte, čo sa mi stalo, ako som mal to zasrané stretnutie stihnúť?“*

Bradáč sa rozrehotal. „Pravdaže, mal si nehodu, takmer som si nevšimol.“

Žena prekrútila oči stĺpkom. Ryšavec hypnotizoval páčku. Tučko sa pousmial a pretočil stranu.

Richard doširoka rozťahol oči. „Do riti, chlapi! A ty, Sandra, prepáč,“ opravil sa a na drobnú sekundu sa upokojil. „Sme nahratí, do pekla, kosačka...“ bľabotal, následne začul smiech. „Je ti niečo vtipné, Leo?“ obrátil hlavu na potetovaného smejúceho sa muža.

„Je mi vtipné, ako si myslíš, že sme neschopní. Že teraz, keď si,“ obzrel si ho takého zafačovaného v znechutení, „chorý, nezvládneme biznis a všetko pokašleme.“ Leo pocítil bodavý pohľad muža s briadkou a prestal hovoriť.

„Chce tým povedať, že kosačka je v poriadku. Neboj sa, Sandra ťa sledovala.“

Sandra sa prihlásila.

„Ako to, v poriadku? Prečo ma sledovala?“ nechápal Richard. Prúd sedatív ho stále mámil.

„To ťa nemá čo trápiť. Už nie si veliteľ, ako tomu bývalo. Od viníc sa toho veľa zmenilo, Riško. Zvolili sme si nového veliteľa.“ Ukázal na seba prstom. Leo sa potešil. Sandra však znova prevrátila oči, tučko sa pousmial a čítal ďalej.

„Tak či onak, prišli sme ti povedať, že si mimo biznis,“ zmenil tému z ničoho nič muž s kozou briadkou. „Koniec-koncov kto nedokáže kúpiť kosačku, že?“

Richard niečo také čakal. Dalo by sa povedať, že bol dokonca rád. Dostať sa z pazúrov tejto bandy bolo jediné, čo ho posledné tri týždne hnalo vpred. A momentálne túžil akurát tak vyzdraviť.

Z diaľky sa blížili majáky.

Bradáč prikývol na potetovaného ryšavca.

Tučko zavrel noviny, zložil ich a zastrčil si ich do vrecka mikiny. Pištoľ, ktorú za nimi skrýval, si zasunul za opasok nohavíc a napravil si bielu XXL košeľu. Sandra sa zvrtila na päte a odkráčala s tučkom preč.

„Maj sa, Riško,“ usmial sa bradáč a odišiel.

Ryšavec vytiahol zo zadného vrecka sekáč na mäso. Zahryzol si do spodnej pery a vyplazil jazyk s piercingom.

Richard bol vydesený. Všetko ho bolelo. Zabil síce jeleňa, ale pokiaľ vedel, nikomu neublížil. Nebol dobrý človek, to určite nie, ale nikomu neublížil, nikdy. Porušil zákon, išiel rýchlo, ale odmietal uveriť tomu, že si zaslúžil smrť. A už vôbec nie od tejto bandy. Hej, bandy, s ktorou kšeftoval, dokonca jej istým spôsobom velil, ale aj bandy, ktorej sa tak veľmi túžil zbaviť. Dostal znamenie. Musí zahodiť svoj starý život. Vlastne nový život. Chcel svoj starý život. Ten prvotný, nie ten nový, o ktorom už niekoľko týždňov pochyboval. Chcel od všetkého odísť, nech si robia svoj biznis ďalej bez neho, ale teraz mu ryšavý Leo nedával na výber. So sekáčom v ruke sa približoval k posteli.

Richard schytil perinu, ktorou bol prikrytý. Hodil ju rovno na Lea a prudkým švihom sa vymrštil z postele po ňom. Všetko ho zabolelo. Odtrhol sa od prístrojov. Okolie zahltilo hlučné pípanie alarmu. Perina zjemnila pád, sekáč odletel k oknu, Leo sa metal pod perinou. Richard vrieskal od bolesti.

Musel premýšľať. Húkačky nepochybne počul bližšie. Možno idú práve za nimi. Z toho, čo uvidia, tak bude určite veľký problém. A keď chytia Lea, krysu nespoľahlivú, rovno bude v celom biznise, spolu s ostatnými, zapojený aj Richard.

„Prestaň sa trepať a počúvaj, ty idiot. Mám pre nás oboch riešenie. Priznaj sa, zhod' všetko na Tima, ja spravím to isté. Tak budeme mať obaja šancu vyviaznuť z toho...”

Nestihol povedať viac, nestihol zistiť, ako bude Leo reagovať.

Do miestnosti sa dovalili sestričky, doktori a do pár minút aj policajti a detektívi. Dali ho na posteľ, pozapájali a skontrolovali. Znova mu upravili sedatíva a upadol do hmly s obrysami *TEJ* doktorky.

7. BOWLING

Milan obvykle zaparkoval auto pri ošarpanej garáži priamo pod hrdzavým mostom. Pešo cezeň prešiel a behom zamieril vpravo po relatívne udržiavanej asfaltke. Prebehol areálom mestských vodární až k štvrti Roboz, kde býval. Ponad rieku tam opäť viedol most, ešte hrdzavejší a menej používaný ako ten pri garážach, a tou stranou rieky sa potom okolo parku vracal naspäť k svojmu autu. Podľa nálady a výdrže si vybral, koľkokrát zdolal tento okruh.

Teraz bol veľmi rád, že keď chodil behávať, mal so sebou aj svoje auto a že náhoda či božia prozreteľnosť, alebo čokoľvek iné, zabezpečili, aby bol pri úteku iba pár desiatok metrov od neho. Ozlomkrky sa rútil dolu kopcom po ceste, ktorou sa vychádzalo na mostík. Bolo mu na vracanie, takmer nič nevidel a celý čas myslel na nechutné tváre postáv zaliate krvou. Neprestajne sa mu v hlave opakoval záber padajúceho muža v pestrofarebnej košeli. V ušiach mu rezonovali jeho stony a náreky. Na vlastnom tele cítil mužovu bolesť.

Počas behu za sebou ťahal slúchadlá, ktoré sa mu vystrčili z vrecka. Trepotali sa za ním ako dva chvosty. Popritom kutral v batohu v snahe vyloviť kľúče od auta. Gejzíry krvi, neprestajné stony, kriky a vzlyky. Prázdne tváre príšer s privretými očami a vycerenými zubami.

Na spodku kopčeka pokrytého drobným kamením stratil rovnováhu a skoro sa strepal rovno na nos.

Srdce mu splasene udieralo, nedovolil sám sebe obzrieť sa. V ušiach počul hrozivé vrčanie, no netušil, či si len prehráva zvuky monštier alebo sú skutočne zopár metrov za ním. Ustál pád, vybalansoval telo a pri aute konečne vytiahol kľúče z batoha.

Pri múre ošarpaného a napoly zdemolovaného rodinného domu stála podobne vyzerajúca garáž a aj zelená Fabia. Poslušne pozdravila Milana všetkými štyrmi svetlami. Potiahol kľučku, skočil šípku, zatresol dvere, zatvoril oči, zhlboka dýchal.

Milan roztrasenými rukami schmatol volant. Pevne zovrel dlane, prsty násilne obrútil okolo volantu, až ho zaboľeli. Neodolal nutkaniu uštipnúť sa, aby sa presvedčil, či náhodou nie je vo sne, ako si podvedome zaželaľ. Zasipel, keď ho to zaboľelo. Facku si už nedával, nespí. Naštartoval, zaradil spiatočku a ako vytáčal plný, vyberal z vrecka šortiek telefón. Stále sa triasol a pľúca mu išli z hrude vyskočiť na čelné sklo.

Vycúval, okolo auta sa vytvoril kúdol dymu a Fabia zastala na vozovke. Zaradil jednotku, šliapol na plyn a až teraz sa obzrel do spätného zrkadla. Konečne si myslel, že je v dostatočnom bezpečí na to, aby sa presvedčil, či ho skupina prenasleduje alebo nie. Prekvapilo ho, že ich zbadal iba v polovici mosta. Čakal tucet príšer, ktoré budú načahovať pahýle a len-len že sa nebudú dotýkať zadku auta.

Chcel si byť úplne istý, že im ušiel, takže sa od nich potreboval dostať čo najďalej. Musel vytesniť zomierajúceho muža

zo svojej pamäti a nechutné príšery požierajúce človeka zaživa chcel vyrvať zo svojho mozgu. Naveky. A dúfal, že sa mu to podarí tým, že odíde. Fyzicky. Tváril sa naozaj otrasne a otrasene, sliny mu pri plači leteli na čistučkú palubovú dosku. Popritom si v kútiku duše začínal uvedomovať, že to, čo videl, sa teraz môže diať všade. Potreboval si zachovať chladnú hlavu a túto myšlienku teda zavrel v tom poslednom kúte mozgu ešte predtým, ako sa mu v mysli rozbalila ako vianočný darček.

Nervózne vytrhol slúchadlá a odhodil ich na sedadlo spolujazdca. Chaoticky ťukal do telefónu, ťažko sa mu sústredilo na viac vecí naraz. *Mama, otec, 112, 158*. Všetky čísla viedli k rovnakému výsledku. *Preťažená sieť*. „Do riti aj s tým!“ Tupo hľadel na displej telefónu, bol zamyslený, zdesený a nesústreďený, preto si nevšimol, ako rýchlo sa blíži k hlavnej ceste. Na konci ulice bol nútený prudko dupnúť na brzdu.

V Milanovom meste žije okolo stotisíc obyvateľov, no nikdy by si nepomyslel, že majú až toľko áut. Každá rodina mala v priemere aspoň jedno, jeho rodina mala dokonca štyri, ale aj tak toto nečakal. Samozrejme, nedávno sa rozbehla neďaleká fabrika na výrobu autobusov, čo značne rozprúdilo (teda spomalilo) premávku. Čiže zápchy v Trave Milana ničím neprekvapili, ale toto bola katastrofa. Kardinálna, vysokopostavená, veľavážená kráľovná všetkých premávok. Takéto čosi nevidava, ani keď vypnú semaforey na hlavnej pri obchodnom centre. Ani keď na súde hlásia bombu, čo sa deje sporadicky každý druhý týždeň. Ani po letných prázdninách, ani na sviatky. Toto ešte nikdy nevidel.

Fabia stála na kraji vedľajšej cesty, Milan v nej čučal a zízal ako obarený. Na vedľajšej ceste oproti nemu sa autá nehýbali. Aj keď sa naklonil vpred a vyzrel na obidve strany hlavnej, kam oko dovidelo, bol rad.

Autá stáli. V jednom aj v druhom pruhu. Nikto nikoho nepúšťal, aj keď ani nemali ako. Niektorí odvážlivci sa snažili

obísť kolónu cez chodníky. Tam však zostali uväznení, pretože im v ceste bránili lampy a nikto z premávky ich nepustil späť na cestu. Všetci trúbili, neexistovala chvíľa ticha, pretože raz trúbil ten, potom zas tamten a Milan mal z toho v ušiach odporný chaos. Premávka bola totálne neorganizovaná, ľudia si sťahovali okienka, pokrikovali na seba, vrieskali, hučali, postávali pri autách a fajčili, takže sa na chvíľu upokojili a potom znova pokračovali. Z času na čas sadli dnu a posunuli sa iba o zanedbateľný pár centimetrov.

Ako-tak pozoroval živý chaos, jeden muž stiahol okienko a napľul na okno v kolóne stojaceho policajného auta. Bolo v protismere a akurát stáli vedľa seba.

Siréna na aute dva razy zahúkala. Dvaja statní policajti v čiernom s baretkami na hlavách vystúpili. Muž si so zdeseným výrazom vytiahol okienko naspäť. Jeden z mužov zákona veľmi pomaly obišiel auto, druhý, vodič, ho s úsmevom na tvári ochotne čakal.

„Otvorte!“ zveskol policajt-šofér, keď kolega dorazil. K Milanovi sa jeho výkrik dostal pre vyčíňanie všetkých ostatných zvukov sekane a tlmene.

Muž čosi zakričal späť na policajta, to už Milan nemohol počuť. Z výrazu vodiča osobného auta mal však pocit, že sa cíti bezpečne, nad vecou. A zároveň vyzeral, že je na nich nahnevany. Policajti sa naďalej usmievali.

Obušok preletel vzduchom. Sklo sa rozbilo, policajt-spolujazdec rukavicou zotrel pľuvanec z okna ich policajného auta a postavil sa vedľa kolegu. Ten mužovi teleskopickým obuškom tresol po hlave. Muža hodilo o sedačku a odrazilo na volant. Zatrúbil vlastným čelom, nikomu to však nepripadalo podozrivé. Všetci trúbili a nikto sa nestaral o iné ako o seba. Kolega so slinou na rukavici pristúpil k autu a obtrel si ju o mužovo líce. Ten sa pozviechal, oči stĺpkom, vnímal iba napoly.

Milan už-už vystupoval z auta, že zakročí, no potom sa spamätal a uvedomil si, že momentálne musí myslieť najmä na seba. Hrdinstvo sa mu už raz takmer vypomstilo.

„Pomáhať a chrániť. Toto privilégium by malo platiť aj pre nás, kolega, však?“ usmial sa policajt-šofér a zastrkával si obušok za opasok.

„Skutočne,“ pritakal policajt-spolujazdec. „Ďakujem za pomoc a ochranu.“

„Aj ja ďakujem,“ odvetil kolega.

Medzitým však už Milan zaraďoval spiatočku. Musel sa vrátiť naspäť k mostu. Šoférovať v takejto premávke bolo ne-reálne. Musel nájsť inú cestu, ale rozhodne nemienil opustiť bezpečie auta. *To čierne auto*, rozmýšľal a v duchu si vybavoval mapu mesta. Za mostom bolo iba šire pole. Žeby auto išlo tadiaľ cez kukuricu? Musel sa vrátiť. Sprevádzaný piskľavým šmykom sa zvrtol. Šikovne vyliezol na obrubník a obratne sa vrátil na vozovku smerujúc naspäť k mostu. Ľudia na neho besne pozerali, nechápali, prečo sa vybral do slepej uličky.

Stáli a čakali. Živá reťaz príšer. Opatrne vykračovali, chrčali a slintali. Určite si už predstavovali tú kopu mäsa.

Milan presviedčal sám seba. Chcel si vtĺcť do hlavy, že už to nie sú ľudia. Neplánoval zomrieť. Je to kto z koho. A hlavne plánoval vidieť svojich rodičov. Zaklopkal po volante a potom sa rozhodol.

Dupol na plyn, letel ulicou ako blázon. Bowling nikdy nehral, ale vždy po tom túžil. Zdalo sa mu, že by to mohla byť celkom zábava. Vzdialenosť sa skracovala. Tvárou mu mykalo, zatváral a otváral oči. Zásah. Niekoľkými príšerami trhlo, jednu odhodilo na zem a ďalšej čosi prasklo. Dve príšery ešte pár metrov niesol so sebou. Celé čelné sklo zašpinila tmavá krv, nevedel, či patrila tým príšerám alebo ich obetiam. Sklu sa nedalo pomôcť. Stierače všetko iba zhoršili a na okne sa spravilo niekoľko veľkých machúľ farby kečupu.

Zrazil dva smetiaky, všade navôkol lietali trblietajúce obaly a novinové papiere. Po pár metroch ho hodilo o volant. Narazil. Bol však rád, že žije. Otriasol sa, airbag ho hodil o sedačku a bolelo ho celé telo. Nahnevaný a vystrašený zároveň zhodnotil, že sa skupine radšej mohol skúsiť vyhnúť. A že bowling nie je taká zábava, ako si sprvu myslel, najmä nie pre bowlingové gule.

Milanova situácia vôbec nevyzerala ružovo. Práve naopak, sfarbovala sa dočierna. Za ním hučali autá a kričali ľudia. Na ceste medzi hlavnou a mostom sa zviechali príšery zo zeme. Aj tie prejdené. Jedine jedno telo s prasknutou lebkou zostalo ležať na zemi.

Milan myšlienkami blúdil k ľuďom uväzneným v autách. Možno chudáci ani nevedia, čo sa deje. Aj keď väčšina z nich určite aspoň niečo tuší, inak by nevládol taký zmätok. Na sekundu znova uvažoval, že sa rozbehne k ľuďom na hlavnej. Príšer medzi ním a cestou bolo požehnané, navyše sa od mosta začali približovať ďalšie. Skôr ako ľudia v autách by potreboval pomoc on.

Kráčali lenivo, akoby vedeli, že raz sa k svojej koristi predsa len dostanú. Na pár momentov si predstavoval životy ľudí pod maskami monštier. Aspoň si teda myslel, že to boli kedysi ľudia. Boli oblečení veľmi typicky, ľudsky. Jedna žena mala bodkované letné šatôčky a potkýnala sa na drobných opätkoch, teda jednom, druhú črievicu táto popoluška stratila. Chlap vedľa bol takmer nahý, mal na sebe len tepláky, no a vzadu bol zase stroho oblečený muž v krátkom tričku a rifliah. Ich oblečenie však malo zopár spoločných vlastností. Bolo špinavé, miestami dotrhané a viac ako spolovice zakrvavené.

Príšery hypnoticky hľadeli na Milana ako psy zvedavo pozorujúce granulu, ktorú ich pán drží v ruke. Aj tak slintali. Po ceste sa blížili k nemu, druhá skupina sa šuchtala od mosta.

8. UŽ TAM RAZ BOL

Leonard ležal spútaný na zaprášenom linoleu. Tvár mal vykrútenú v zvláštnom uhle, sekáč mu vyletel z ruky a bol na pol tela zakrytý paplónom. Cítil na sebe ťarchu muža, ktorého sa práve chystal zabiť, ale nevyšlo mu to. Richard bol rýchlejší a zareagoval na jeho útok. Dlhé sekundy sa snažil pozviechať, muž nad ním stonal bolesťou. Rozmýšľal nad tým, ako ho bradatý Tim zasa zvozí za nesplnenú úlohu. A táto bola obzvlášť závažná, Richard o všetkom vedel a teraz, keď bol mimo hry, sa z neho stal veľmi nebezpečný nepriateľ pre celý biznis. Ako sa tak metal a snažil sa vymotať spod periny, Richard mu začal čosi hovoriť. Spočiatku ho nevnímal, no potom sa prestal priečiť a vypočul si jeho slová. Dovtedy sa ani neunúval myslieť na to, že by ich mohli chytiť.

„Prestaň sa trepať a počúvaj, ty idiot. Mám pre nás oboch riešenie. Priznaj sa, zhod' všetko na Tima, ja spravím to isté. Tak budeme mať obaja šancu vyviaznúť z toho...“

Náhle sa rozleteli dvere izby. Vošli sestričky a doktori, ktorí spacifikovali Leonarda, až kým o pár minút neprišli traja policajti a nespútali ho.

Leo bol bez šance. Úkosom zazrel sekáč, ktorý odletel až pod okno, nebolo možné sa k nemu dostať, najmä keď hľadel zbrani priamo do hlavne. Kľakol si na kolená, prekrižil si ruky za hlavou a pokorne, s výrazom besného psa, sa nechal spútať.

Postavili ho, bez akejkolvek lútosti a prudko, medzitým do miestnosti s Richardom vošli ďalší dvaja policajti aj nemocničný personál. Čo s Richardom riešili, to už nevidel, pretože ho dvaja ozbrojenci vyniesli z izby a spútaného ťahali po chodbách nemocnice.

Rozmýšľal, ako by ušiel, ale v putách bol únik pred dvomi nabúchanými chlapmi takmer nemožný. Uvažoval, že by ho mohli vyslobodiť jeho spoločníci, nikde nablízku ich však nevidel. Predpokladal, že už dávno zdúchli a nechali ho napospas osudu. Spoliehali sa, že nič neprezradí, a to ani neplánoval, no Richard mu predsa vsadil do hlavy červíka. Na druhej strane, nový šéf ich skupiny mal silné konexie aj v niektorých väzeniach a Leo nechcel, aby sa zrazu v noci zobudil na krvácanie z krku či prepichnuté oko rozbitou žiarovkou. Plánoval mlčať ako hrob, zvezie sa na pokuse o vraždu a skupina ho nejako dostane von. A ak nie, pár rokov si pohnije vo väzení, veď tam predsa už raz bol.

9. LÝTKA

Nemocničnou izbou sa rozľahla hmla. Ponoril sa do bubliny s doktorkou. Nevedel, koľko času prešlo. Sem-tam sa okolo mihali nejakí ľudia. Zrazu necítil pôsobenie sedatív, napriek tomu ním však nelomcovala žiadna bolesť. Keď z neho konečne kompletne vyprchali analgetiká, mal absolvovať výsluch s policajtami.

Neprekvapivo, skončilo to odobratím vodičského oprávnenia a mastnou pokutou. Sedel na posteli, už takmer necítil bolesť a dvaja mladí policajti sa ho mnohé vypytovali. Pýtali sa aj na Lea, ktorého zabalil perinou. Priznal všetko. Teda všetko, čo si vymyslel. Za hlavného vedúceho organizovaného zločinu označil muža s kozou briadkou, Tima. Zo seba spravil obeť a z Lea tiež, hral hazardnú hru. Vraj ich oboch donútili pridať sa. Vôbec netušil, čo spraví Leo, no bola to jediná šanca, ako neskončiť za mrežami. Predsa len, Leo bol stará škola, čo sa basy týkalo, a tak netušil, čo si policajti odvodía z jeho údajného donútenia pracovať v takejto skupine. Musel to však risknúť, považoval to za jedinú možnosť súhry

výpovedí s Leom. Porozprával sčasti vymyslený príbeh. Povedal celú pravdu, iba seba predostrel ako obetného baránka.

So starým životom chcel skoncovať. Stal sa z neho chránený svedok, zatiaľ iba tak, medzi rečou, bude svedčiť proti všetkým namočeným v biznise. Neskôr by možno mohol nájsť aj tú doktorku, keď sa všetko ostatné utrasie. Mohol dopadnúť aj horšie. Mohol zomrieť. Jeho odhodlanie prežiť ho posunulo vpred, až na hranicu bolesti, keď sa rozhodol bojovať a zneškodniť svojho protivníka. Síce ho to neskutočne bolelo, ale mal pocit, že odvtedy už prešlo pár hodín, ak nie dní. Cítil sa oveľa viac fit.

„Páni policajti?“ zastavil ich, keď opúšťali nemocničnú izbu.

Obaja sa otočili so zdvihnutým obočím, akože: „*No čo ešte chceš?*“

„Pri nehode som niekoho zazrel, doktorku.“ Uvedomoval si, ako to znie, ešte sa nič ani nestihol spýtať a pripadal si ako blázon. Už prešlo zopár dní a náhodných policajtov v meste sa pýtal na náhodnú doktorku na mieste činu. O ktorej ani len nevedel, či je vôbec reálna. Ako sa tak trápil tým, ako neskutočne znie jeho požiadavka, vôbec mu nenapadlo, že policajtov by sa takáto prosba mohla dotknúť.

„A?“ spýtal sa starší, porastený zhlukmi striebřistých šedín.

„Nevedeli by ste náhodou... Nemáte možnosť zistiť...“ nevedel sa vykoktať. Cítil sa mierne trápne. Žobrať policajtov o informácie.

„Čo sme my podľa vás, zoznamka?“ nasrdil sa starší policajt, vyprskol a odišiel na chodbu.

Ten mladší, ako sa ukázalo, zjavne na mieste činu pred pár dňami bol. A tak mladučku doktorku nielen videl, ale ju aj poznal, lebo sa k nemu naklonil sa zašepkal: „Volá sa Emma Križeková, je to veterinárka, nájdete ju hocikde na nete. To máte za ten vodičský, tú pokutu a váš zdravotný stav. Čakajú

vás veľké opletačky a pôsobíte ako celkom fajn chlapík. Kolega je niekedy neústupčivý.“

Policajt súdržne poklepal dochrámaného Richarda po pleci a vyšiel z nemocničnej izby. Na Richarda, tridsiatnika, začala pôsobiť únava, konečne bol schopný spať bez podania sedatív. Oťažievali mu viečka, no duchom mladol. Chcel sa vyrovnať Emme, už cítil, ako sa mu zapalujú lýtko.

10. ŠACHOVÍ PRIATELIA

Leo mal dvadsaťšesť a prvý raz sa do väzenia dostal už v dvadsiatke. Dva roky bol vonku z detského domova a hneď ako sa dostal na ulicu, zaplietol sa so zlou partiou. Pokračoval v šlapajach svojho otca, ktorého poznal iba do šiestich rokov, keď spolu navštívili miestneho dílera a otec skončil v rámci policajnej akcie spútaný, trasúc sa v abstáku na chodníku.

Aj Leo neskôr začal fetovať, po nociach sa s podivínmi stretával pod balkónmi panelákových bytov a cez deň okrádali ľudí. Mali vymyslenú perfektnú stratégiu. On, ako potetovaný chalan s náušnicami po celej tvári, ukradol hocakej žene kabelku, zatiaľ čo iný chalan zo skupiny s menej alarmujúcou vizážou sa za ním rozbehol. Leo chytro vytiahol peňaženku, vzal časť peňazí a potom spomalil tempo behu. Jeho partner zasa pridol, zvalili sa na zem, chvíľu sa kľbčili, hrdina ukoristil kabelku a Leo sa rozbehol za roh. Druhý chalan medzitým vrátil majetok a bez podozrenia si lup rozdelili, aby mali na alkohol a drogy.

Takáto akcia sa im po roku vydarených lúpeží stala osudnou. Okradli totiž policajtku v civile, ktorá za opaskom nosila

zbraň a v momente ju vytasila. Partner nestihol ani vyštartovať, Leo skončil s rukami nad hlavou a na policajnej stanici.

Vo väzbe bol vystrašený. Na súde sa roztriasol, koktal a bez rozmyslu udal všetkých svojich kumpánov, ktorí nakoniec do jedného skončili v rovnakom väzení ako on.

Kamenná podlaha pôsobila chladne, všade navôkol boli mreže, viedli ho cez niekoľko dverí na kľúče, ktoré mali strážnici pripevnené o lanko na opasku. Celý čas bol v putách, až kým ho neusadili do cely, kde sa váľal obrastený chlap. Bol naozaj obrovský, ležal iba v tielku, trochu smrdel, nepovedal ani slovo. Mal maličkú očku aj nos, krátke vlasy a funel.

„Ja som asi hore,“ traslávym hlasom zahlásil Leo a v náručí zvieral kopy handier, na ktorých ležala kečka a pasta.

„Mhm,“ odvetil chlap.

„Ja som Leo,“ predstavil sa, tohto muža si chcel jednoznačne udržať na svojej strane, respektíve si ho nechcel pohnevať.

Muž pochybovačne zahľadel na jeho potetovanú ruku, na ktorej mal, okrem iného, figúrku pešiaka.

„Hráš šach?“ spýtal sa chlap s miernym záujmom.

„Áno.“ Hral ho iba zopárkrát, niežeby ho nejako miloval, ale poznal pravidlá. Šachová figúrka sa mu jednoducho páčila. Cítil sa ako pešiak. Jeden z mnohých, nevýrazný, ako všetky deti v jeho detskom domove.

„Ja som Tulo,“ podal mu obor svoju mäsnatú ruku a zdalo sa mu, že sa aj usmial.

11. KRAVA

Emma Križeková vytiahla ruku z kravského zadku. Stiahla si z rúk zapáchajúce rukavice, odhodila ich do vedra pri kravských nohách a povzdychla si. Sedela na kope sena zviazanej do kvádra. Mala na sebe vysoké gumáky, zelenú gumenú zásteru a biely doktorský plášť. Aj zverolekár je predsa doktor a musí sa na to patrične obliecť. Stodolou sa tiahol nepríjemný zápach, zovšadiaľ bolo počuť mučanie kráv a bečanie oviec.

„Všetko je, zdá sa, v poriadku, pán Fekete. Tuto Etela zásah toho vychýreného inseminátora prežije. Pokožku má podráždenú, no inak je v poriadku. Za pár dní bude ako mladé teľa,“ vyniesla verdikt.

Pán Fekete, vyziabnutý šesťdesiatnik, stál pri nej a triasol sa. V maštali bolo celkom chladno, vyzeral, že zmrzne. Preto sa tešil, že konečne môžu vyjsť von na slniečko. Opustili provizórnu maštal', cez ktorú aj za slnka dul vietor a vyzerala, že každú chvíľu spadne. Zvnútra pôsobila osirelo, bolo v nej iba zopár ošúchaných zábradlí, niekoľko nádob na jedlo a vodu a celá zem bola vystlaná stebami sena. Vyšli von, drevený

obklad budovy pôsobil ošúchane a miestami ho špatili pouvolňované dosky.

Na celej farme mal, podobne ako Etelu, ešte dve ďalšie kravy a potom niekoľko oviec. V ohrade opodiaľ, s jazierkom uprostred, sa čľapotalo vtáctvo – husi, kačice a drobné kurence. Hliadkovali im hlučné kohúty. V murovanom domčeku, z ktorého sa ťahala nepríjemná vôňa, sa zasa bahnilo niekoľko veľkých ošípaných. Na farme to skrátka žilo, Emma veľmi rada chodievala k pánovi Feketemu a starala sa o jeho zvieratká.

Za tichých krokov ju odprevadil známou cestou pomedzi výbehy z farmy na pozemok. Vyblednuté rifľové nohavice s trakmi mal prehodené cez biele zafúľané tričko a na hlave mu sedel slamený širák. Celú cestu v ústach žul steblo trávy. Kliše, ale tak žil.

Na statku tridsať kilometrov od najbližšieho mesta veľa ľudí nestretával. Bol vdovec, rodičov pochoval v štyridsiatke, oboch pár mesiacov po sebe. Zdedil celý pozemok, trúchlil, so ženou sa starali o farmu, len aby mu po dvoch rokoch umrela aj ona. Mal troch bratov a dve sestry, nikto z nich však nechcel mať s farmou a zvieratami nič spoločné. Ľutovali ho, že tam je taký sám, tak mu z času na čas aspoň nosili nejaké suroviny, prišli na kus reči. A stretával ešte doktorku Križekovú, ktorá sa mu starala o zver.

Preto keď prišiel vzpriamený pánko v obleku ponúkať skvelé a bezbolestné inseminácie kráv, zostal ako zmyslov zbavený a okamžite jeho služby prijal. Viac kráv znamenalo, že by mohol na trhoch predáť viac mlieka, mohol by dokonca začať robiť syrové výrobky a raz by možno mohla vyrásť aj nová maštal. Chudák Fekete rozbil keramickú pokladničku a dal mužovi všetky peniaze. Ten vykonal fušerskú robotu a zdrhol aj s jeho úsporami.

Dnes sa Emme jeho trápenia nechcelo počúvať. Fakt nemala rada dôchodcov, ktorí sa nechajú zmanipulovať na akúkoľvek hlúposť. Doposiaľ si nemyslela, že k nim Fekete patrí. Premáhala sa nemyslieť na pokojne strávený deň na klinike späť v meste. Nebyť toho prekliateho telefonátu. Pán Fekete ozaj vedel, kedy sa dať dokopy s klamárskym inseminátorom, ktorý mu takmer zabil kravu.

V kúpeľni u pána Feketeho sa poumývala, zatiaľ čo pán Fekete sa zbavil vedra a plastových rukávov. Ruky mala čisté. Vlasy si stiahla do chvosta, plášť zabalila do tašky.

Sadli si do prútených sedačiek. Hostiteľ v pevných a šlachových rukách doniesol po okraj naplnenú šálku praženej kávy a zvlášť tácku s mliekom a cukrom. Všetko položil na prútený stolík a sadol si.

„Výborná, ako vždy,“ chlípala kávu doktorka.

„Vanilka,“ odpovedal pán Fekete.

„Ako, prosím?“ nechápavo krútila hlavou veterinárka v civile. Civil znamenal jednoduché džínsy a jednofarebné tričko, zvolila žlté.

„Raz ste sa pýtali, čo do tej kávy dávam. Vanilka. To je tá tajná prísada,“ usmial sa a slastne si odpil z pariaceho sa hrnčeka.

„Vyskúšam,“ opätovala úsmev a snažila sa rýchlo vypiť svoju dávku.

„Fakt neviem, čo bude s farmou,“ bedákal Fekete. „Bez peňazí, ja hlupák, budem musieť žobrať od súrodencov. Alebo všetko predať. Ale kam len pôjdem, taký starý chren?“ Takmer plakal.

Emma nevedela, čo na to povedať. Teraz s ním už začala trochu súcitiť, farma bola pre neho celý jeho život. Nevedela, ako chudáka utešiť. „Viem vám sľúbiť, pán Fekete, že ak by sa čokoľvek stalo, zvieratká budú v bezpečí.“

Bez slov vďačne pokýval hlavou.

Hodnú chvíľu sa bavili o väčšej bezpečnosti zvierat, o prírode a o úrode, až Emma nakoniec vstala.

„Opúšťam vás, pán Fekete. Môj muž, teda nastávajúci, ma už určite nervózne vyčkáva. Dávajte si pozor a všetko bude, verím, v poriadku. Keby niečo, volajte na kliniku.“ Podali si ruky a Emma zamierila do svojho maličkého dvojdvierového kabrioletu mercedes.

Vyštartovala a ani nevnímala, keď zišla z prašnej cesty statku pána Feketeho, prešla na diaľnicu a blížila sa k mestu s vysielateľom na kopci. K Trave. K svojmu nastávajúcemu.

12. ŠACHOVÁ PARTIA

Druhý raz Leovi väzenské prostredie už nepripadalo také strašidelné. Zatiaľ však bol iba v cele predbežného zadržania a čakal na výsluch. Železná lavička bola nepohodlná, cítil sa však o čosi lepšie ako prvýkrát, keď na nej sedel. Nechali ho tam kysnúť dva dni. Potom prišli dvaja policajti v oblekoch, rozkázali strážnikom, aby ho presunuli do vypočúvacej miestnosti, a tam ho zasa nechali takmer tri hodiny sedieť na rozheganej, tentoraz drevenej stoličke.

„Dali ste si načas,“ vyhlásil sebavedome vtipom, keď dorazili a sadli si oproti nemu.

„Tak jemu je do smiechu. Veril by si tomu?“ zasmial sa jeden z vyšetrovateľov.

„Veď mu nebude po tomto rozhovore,“ odpovedal mu druhý, akoby tam Leo ani nebol.

Leo sa zamrivil, ale na tvári mal stále nadnesený výraz.

„Spolieha sa, že ho šéfko vytiahne zo šlamastiky,“ nadhodil zasa prvý.

„Asi nevie, že šéfko je sám vo veľkej šlamastike,“ zasmial sa druhý.

Leo sa zamrivil o čosi zreteľnejšie, dokonca spravil aj grimasu s náznakom obáv.

„Tvoj šéfko práve sedí v podobnej miestnosti ako ty a je len otázkou času, kedy a kto nám prezradí všetko o vašom *biznise*,“ naznačil prvý úvodzovky vo vzduchu pri slove *biznis*.

„Neviem, o čom hovoríte, žiadny *biznis*,“ aj on použil úvodzovky, „nemám.“

„To je v poriadku,“ začal druhý, „veď tebe stačí aj pokus o vraždu a prechovávanie psychotropnej látky. Či si nebodaj zabudol, že si mal vo vrecku zvyšky?“

Leovi myklo hlavou. Spomenul si na Richardove slová. Rozmýšľal, že on zo seba určite spravil obetného baránka, keď mu to navrhol. Predpokladal, že to isté spravil aj z Lea, keď ho do toho nahováral. Kalkuloval. Ak by Richard spravil z nich dvoch obeť, prečo to na neho hrajú. Čo skúšajú so šéfom? Nespravil Richard to, čo sľúbil?

Títo dvaja mali už svoje skúsenosti, zaobchádzali s ním ako s delikventom, ktorým aj naozaj bol. Možno chceli chytiť celú sieť, väčšie ryby. To by v konečnom dôsledku pasovalo aj k Rišovmu plánu. Tak či tak si mohol prílepiť. Musel si však pre seba vybaviť bezpečnejšie prostredie. Povedal preto: „Chcem iba podmienku.“

„Ale pozrime sa, takže predsa len nejaký *biznis* bude, to je ale zvrät.“

„A kladie si aj podmienky,“ dodal druhý.

„Poviem vám všetko, čo chcete počuť, ale potrebujem nejaké záruky. Ide mi o život!“

„Ale čo, tak o život. Pozri sa, mladý,“ priklonil sa policajt bližšie k stolu, „tvojou jedinou zárukou bude dlhý život za mrežami, ale ak nám pomôžeš, je tu nádej, že by si mohol

po pár rokoch vyviaznuť, povedzme, s trošku zababraným registrom. Ale ak potom niečo dojebeš, skončil si.“

„Tak v tom prípade chcem byť vo väzení, kde Tim nemá žiadne siete. A Richard je vo všetkom nevinne!“

Policajti prikývli. „Hovor.“

13. SKUTOČNE

Zo zelenej Fabie sa dymilo. Oblak sa vytváral pod preliačenou kapotou, zhusťoval sa do kúdolu, lenivo obližoval murivo garáže a strácal sa kdesi v korune malej jablonky. Nárazník auta bol fuč a zvyšok voza sa objímal s brečtanom na plechových dverách.

Milan v duchu bedákal nad osudom svojho krvopotne vydretého auta. Na ten zlomok sekundy sa vrátil do bežného života a jeho problémov. Vybavovanie ako-tak schopného, ale hlavne úprimného servisáka, kúpa dielov, vyplatenie roboty. Na to teraz mohol pekne rýchlo zabudnúť. Prežitie sa v okamihu stalo alfou a omegou.

Otriasol sa z prvotného šoku, prešiel si prstami po boľavom čele a odtiahol ich zakrvavené. Bolestivo zasipel, no hneď sa vrátil do reality. Približujúce sa príšery. Napadlo mu, že v kufri Fabie, ako ľudia bežne mávajú, by mohol nájsť nejaké užitočné veci na boj. Ujsť sa už nedalo, navyše v ňom kypel hnev podporovaný adrenalinom. Najprv schmatol batoh. V rýchlosti doň nahádzal slúchadlá, žuvačky a peniaze z priehradky, aj keď

nevedel, na čo mu budú, akoby záležalo na hudbe a sviežom dychu. Zabuchol dvere a ohliadol sa na obe strany. Skupiny boli stále dosť ďaleko. Kráčali k nemu, plece pri pleci, chrčali a hľadeli priamo naňho, ale stále boli v bezpečnej vzdialenosti.

V rýchlosti si obhliadol kufor. Do batoha narval lekárníčku a debničku, v ktorej bola, odložil nabok. Lano na odťahovanie, kľúč, zdvihák. Predmety mechanicky vyberal z kufra a všetko si to nachystal ku kolesu. Zvrtol sa na päte.

Najskôr sa priblížila skupina, ktorú zrazil. Boli iba štyria, piaty ležal v strede cesty a okolo miesta, kde mal kedysi hlavu, sa vytvorila kaluž sfarbená dohneda. Prižmúril oči. *Už to nie sú ľudia*. Plne si uvedomil, že podstata príšer je zrejme v ich hlavách. Ak zničí hlavu, zabije príšeru. *Nie sú to ľudia, pokoj*. Síce nikdy nerobil žiadny kontaktný šport, spoliehal sa však na svoju silu a výdrž, ktorých mal požehnane. Musel prežiť, nechcel zomrieť. Potreboval sa za každú cenu dostať k svojim, pravdepodobne nič netušiacim rodičom. *Zvládneš to, nie sú to ľudia*. Hlasno zareval a rozbehol sa naproti skupine s krížovým skrutkovačom v ruke.

Príšery nemali zreničky, iba obrovské čierne bulvy, ktoré im po krajoch pulzovali miestami nažltlo, miestami načerveno. V tvári sa im zračila zloba a agresia, ale, paradoxne, aj apatia. Zuby mali vycerené, všemožne ohýbali pery, tváre mali zamazané od krvi a neskutočne slintali.

Milan sa napriahol a šmahom ruky treskol najbližšej príšere po spánku. Bol to chlapík v košeli a nohaviciach, takmer o hlavu nižší ako on. Hlavu mu vykrútilo doboka, čosi hlasno prasklo. Milan obratom trafil mužov druhý spánok a ulicou sa roznieslo ďalšie prasknutie. Mužova hlava odletela na opačnú stranu. Napriahol nohu ako bocian a kopol doňho, pretože sa zľava blížil ďalší. Nízky muž narazil do tretej príšery a spolu sa zviezli na zem.

Teraz sa potreboval venovať najbližšiemu protivníkovi. Nástroj sa z celej sily stretol s chlpatou bradou vymáčanou v bordovej krvi. Bruchatý muž v tielku dostal poriadny zásah. Hlavu mu skrútilo do strany a do hora, niekoľko kostí sa zlomilo a jedna polovica sánky mu ovisla, hompálala sa na koži pripomínajúc utierku vo vetre. Medzi hornou a dolnou perou sa mu roztrhla koža, z rán vytiekla hustá hnedastá tekutina, ktorá intenzívne zapáchala. Milan chytil kľúč aj druhou rukou a napriahol sa ako šablou. Zbraňou tresol mužovi po vrchu strapatých vlasov. Lebka tentokrát povolila oveľa jednoduchšie. Prasknutie takmer prehlušilo všadeprítomné chrčanie. Tretina mužovej hlavy sa roztvorila, mozog pod ňou mal v sebe priehlbínu po náraze kľúča a zovšadiaľ striekala hnisavá krv. Muža po poslednom náraze otočilo dookola, podlomili sa mu kolená a s odhaleným a dokaličeným mozgom sa zviesol na zem.

Príšera s rozbitými spánkami sa snažila postaviť, Milan do nej kopol, aby si ešte poležala. Koniec odťahového lana s kovovým ukončením hodil do kufra a zavrel ho. Skopnutá príšera sa začala zviechať, ďalšia sa nebezpečne blížila. S koncom lana v ruke Milan obratne obkrúžil chrčiace tvory a v oblasti krku ich priviazal k sebe. Potom koniec lana karabínou pripevnil o blízky plot. Tam, v záhradke za plotom, zbadal v pníčku zabodnutú sekerku.

Krvavý preskočil plot, na zelenú trávu z neho dopadali červené kvapky. Vyrval zbraň z pníka a vrátil sa k vraku auta.

Ostrý hrot sekery sa zabodol do stredu čela muža vstávajúceho zo zeme. Lebka praskla, dve jej časti nalomené ranami kľúča odleteli opačnými smermi a sekera hladko prešla do polovice mozgu. Oči mu utiekli z jamôk, nos sa zdeformoval, takmer sa roztiekol ako nanuk na priamom slnku a muž si znova lahol. Tentokrát tam už zostal.

Zvuková bublina, v ktorej sa Milan doposiaľ mimovoľne ocitol, začala pľasnúť. Od cesty k nemu doliehal zúrivy krik. Hrdelný krik, krik smrti. Krik ako ten, ktorý vydával muž za mostom.

Z druhej strany, od mosta, sa dotackali zvyšní šiesti. Nestíhol ani nič urobiť s dvomi priviazanými o seba lanom. Nemal čas na chvíľu oddychu. Napriahol sekeru a rozbehol sa k nim. Boli dosť blízko pri sebe, bolo ich o dvoch viac, no po doterajšom úspechu si veril. Keď sa však blížil k tesne natlačenej šestici, na chvíľu o svojich schopnostiach zapochyboval. Pochybnosti prišli príliš neskoro, adrenalín ho ovládol a vyrútil sa medzi nich. Štyrmi rýchlymi a presnými ranami rozsekal prvému tvár a tá sa následne rozsypala na cestu aj s tým zvyškom.

Jeden spadol, piati ostali. Zľava jeden, spredu dvaja, sprava zvyšná dvojica. Boli príliš blízko. Spanikáril. Nevedel, na ktorú stranu má zaútočiť. Ukročil, uskakoval, snažil sa príšery rozdeliť. Znova sa napriahol.

PRÁSK!

PRÁSK! PRÁSK!

PRÁSK! PRÁSK!

Príšery popadali na zem ako hnilé hrušky. Z každej hlavy vystrekli drobné fontány hnisu zmiešaného s krvou, ktoré sa zničujúcim tlakom pomaličky menili iba na drobné pramienky, a potom po nich ostali iba kaluže okolo tiel. Tie im neprirodzene ovisli a na zemi sa poskrúcali do všemožných uhlov. Milan sa otočil. Mierne dezorientovaný, hlasno dýchal, bol zababraný od krvi a hnisu.

Od cesty sa približovali dvaja policajti v čiernom s predpaženými rukami, v ktorých zvierali namierené Glocky. Kráčali plece pri pleci, boli vystretí ako prúty a paže mali stabilné, akoby boli celí z ocele. Obaja mali slnečné okuliare a pôsobili ako z akčného filmu. Absolútne klišé.

PRÁSK! PRÁSK! Spadli aj dve príšery priviazané lanom o plot.

Policaĳti takmer simultánne sklonili zbrane a zasunuli si ich do puzdier.

„Šikovné,“ prehodil jeden hľadiac priamo na Milana a uznanlivo prikývol. Hlavou naznačil k dvom uviazaným, ktorí už ležali na zemi.

„Skutočne šikovné,“ pritakal druhý a udržoval s Milanom okuliarový kontakt. Obaja sa šibalsky usmievali.

Policaĳti spravili zopár krokov, zatiaľ čo sa Milan snažil lapíť dych a vrátiť sa do reality.

„Si v poriadku?“ spýtal sa zasa prvý policaĳt, opäť spravil gesto hlavou, kývol ňou k nemu.

Milan prikyvoval. Zmätené stál pri kope mŕtvych príšer. Postupne sa mu začínalo vracáť normálne uvažovanie. Prežil, utiekol smrti.

„Vďaka, ale mal som to,“ prehodil napokon, odvrátil od policaĳtov zrak. Spustil si sekeru nižšie po ruke, až držal úplný spodok poriska. Pohrával sa s ňou a pohadzoval si ju. Nevedel, čo od nich čakať.

„Skutočne, mal,“ pritakal druhý policaĳt, očami svižne prešiel z Milana na jeho natriasajúcu sa sekeru. „Už ju nepotrebuješ, si v bezpečí,“ dodal.

Milan sa okrem sekerky pohrával aj s myšlienkou potrebnej obrany, keďže na hlavnej ceste pred pár minútami videl, že títo dvaja sú celkom svine. Položil však sekerku k batohu a začal behať okolo auta. Skontroloval telefón. Stále sa nedalo nikam dovolať. Neprekvapilo ho to. Vyhodil si batoh na plecia, znova zodvihol sekeru, no už sa s ňou nepohrával.

Policaĳti ho potichu pozorovali. Boli si až priveľmi podobní. Vysoké, široké postavy, vzpriamené telá, ostré rysy tváre. Akurát jeden mal nos veľký a polámaný. A líšili sa aj vo farbe

vlasov. Blondiak s pokrčeným nosom a druhý mal vlasy čierne ako uhoľ. Krátke zostrihy, žiadna brada, maximálne náznak strniska. Hrdo hľadeli dohora.

Milan sa pobral k ceste.

„Kam ideš?“ spýtal sa čiernovlasý.

„Pomôť,“ odvrkol, vzdalujúc sa od nich. „Na rozdiel od vás.“

„Nie je komu. A pomohli sme tebe,“ odpovedal mu čiernovlasý. „Neviem, či je múdra stratégia vzdorovať dvom ozbrojeným policajtom. My máme kázať a riadiť v situácii, ako je táto, nie ty.“

Milan zastal, pootočil hlavu, nadýchol sa a s výrazom rozúreného býka sa zvrtol na päte. „Ako to myslíte, že nie je komu? Zvysoka seriem na vaše právomoci, pochybujem, že ma tu len tak odbachnete.“

„To máš síce pravdu, neodbachneme, ale uvedomuj si hranice...“ tápal policajt, poklepkal si ukazovákom po puzdre.

„Milan,“ vytušil, že chce vedieť jeho meno. Pripadalo mu absurdné, keby sa v takejto situácii začali dožadovať občianskeho. Bol rád, že to nespravili, zjavne to aj im pripadalo hlúpe.

„Zomreli. Všetci,“ dodal blondiak ešte k téme ľudí na hlavnej ceste. „Zaútočili,“ mykol zbraňou smerom k zviazaným mužom ležiacim pri plote. „Oni.“

14. PREVÝCHOVA

Lea odsúdili na dva roky v reedukačnom zariadení a mal sa tam ako prasa v žite. Vedel, že sa tam bude mať ako prasa v žite, len čo vošiel dnu. Žiadne putá, pozemok ako kúpele, akurát bol obrastený vysokým plotom, na vrchu ktorého sa ťahal zlovestný ostnatý drôt. Celý obrovský areál bol obrastený stromami, kde-tu stála lavička a na nej ležali spokojní ľudia. V strede pozemku sa týčila rustikálna budova, vyzerala byť tesne po rekonštrukcii a podobala sa na kaštieľ. Pri nej sa čľapotali husi v jazierku, kde plávali lekná a do výšky sa ťahali steblá vodných bylín. Leo onemel.

Od brány ho dnu viedol nízky pánko v bielom plášti so šedivými vlasmi na hlave. Na nose mu hniezdili okuliare s čiernym rámom a tváril sa mrzuto. Asi sa mu nechcelo ísť vyzdvihnúť nový prírastok cez popraskaný chodníček až k vrátnici, obzvlášť v takom teple.

„Počul som tvoju históriu,“ začal doktor, keď ho usadil vo svojej kancelárii. Bola to malá kutica s novými plastovými oknami, ale starým interiérom. Zahrdzavené kartotéky boli

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Trava v troskách***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.